

ΤΑΧ. ΜΕΙΟ ΚΟΥΜΟΥΝΑΡΙΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ
Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
Ἔργο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 - Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 67ο - ΤΕΥΧΟΣ 723 ●
● ΙΟΥΝΙΟΣ 2025 ●

● «Ίδε ὁ ἄμνός τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Ὁ Χρυσόστομος γιὰ τόν Παῦλο

Χρυσόστομος! Ἔτσι χαρακτηρίζεται συνήθως ὁ ἀπόστολος Παῦλος. Ὁ Χριστός γιὰ τόν Παῦλο δέν ἦταν μόνο ἡ ἀληθινή πίστις καί ἡ ἀκλόνητη ἐμπιστοσύνη. Δέν ἦταν μόνο ἡ θερμή ἀγάπη καί ἡ φλόγα τῆς καρδιάς του. Ἦταν καί τό μοναδικό πρότυπο. Ὁ Χριστός ἦταν ὁ «*μονογενής*» τοῦ Παύλου. Γιὰ τόν Παῦλο ὁ Χριστός δέν ἦταν ἕνας μέσα στοὺς πολλούς, μία μέσα στίς πολλές ἀγάπες, ἕνα μέσα στά πολλά ἐνδιαφέροντα. Ἦταν ὁ «*μόνος*», ὁ ἀσύγκριτος, ὁ *ἀσυναγώνιστος* κατακτητής τῆς καρδιάς του. Γι' αὐτό καί ἔλεγε: «*Οὐκ ἔκρινα τοῦ εἰδέναι τι ἐν ὑμῖν, εἰ μὴ Ἰησοῦν Χριστόν, καί τοῦτον ἑσταυρωμένον*» (Α' Κορ. β' 2).

● Ἀξιοθαύμαστος ὁ Παῦλος. Χριστιανοί, πού δέν θαυμάζουν Παῦλο, πού δέν διαβάζουν Παῦλο, πού δέν ἐντρυφοῦν στόν Παῦλο, πού δέν γνωρίζουν τόν Παῦλο, πού δέν ἀγαποῦν θερμά τόν Παῦλο, πού δέν ἀντιγράφουν τόν Παῦλο, πού δέν μιμοῦνται τόν Παῦλο, πρέπει ν' ἀνησυχήσουν, μήπως δέν ἀνήκουν στήν Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' εἶναι μέλη κάποιας ἀνθρώπινης θρησκείας.

● Θαυμαστής καί μιμητής τοῦ Παύλου, εἶναι πρωτίστως ὁ ἅγιος *Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος*. Εἶναι τοῖς πᾶσι γνωστή ἡ φράσις: «*Στόμα Χριστοῦ Παῦλος, στόμα δέ Παύλου Χρυσόστομος*». Εἶναι ἀπόλυτα ἀληθινό.

● Ὁ Χριστός, ὡς Θεός Λόγος, εἶναι «*τό ἀπαύγασμα τῆς δόξης τοῦ Πατρὸς*» (Ἐβρ. α' 3). Ὁ Παῦλος, ὡς ὁ πλέον χρυστομίμητος, εἶναι ἡ ἀνταύγεια ἀπό τό φῶς, πού ἐκπέμπει τό θεανθρώπινο Πρόσωπο τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ. Καί ὁ Χρυσόστομος, ὡς ὁ πλέον θαυμαστής τοῦ Παύλου, λούζεται στήν ἀκτινοβολία τῆς χρυστοαγιοπνευματικῆς θεολογίας τοῦ Παύλου.

* * *

Ὁ Χρυσόστομος γιὰ τόν Παῦλο! Λίγες ἀπό τίς θαυμαστές ἐπισημάνσεις

του ἱεροῦ Χρυσοστόμου γιά τόν Παῦλο θά παραθέσουμε. Τίς συλλέξαμε κυρίως ἀπό τήν ἐρμηνεία τοῦ ἱεροῦ Πατρός στήν πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή.

● Τί ἦταν ὁ Παῦλος; Δέν ἦταν ἐξωγήνιος, ἀλλά θέλησε καί ἔγινε μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ ὑπεργήϊνος. Ἄνθρωπος σάν κι ἐμᾶς ἦταν. Καί μάλιστα πέρασε ἀπό τόν κατήφορο τῆς ἀμαρτίας καί ἀπό τή διαφάνεια τῆς μετανοίας.

● Ἄνθρωπος μέ πολλή ἀγάπη. Ἐφάιστειο ἀγάπης ἡ καρδιά του. Ἡ πολλή ἀγάπη του στόν Χριστό τόν ἔκανε ἄγγελο, ὄχι μόνο ἐπίγειο, ἀλλά καί οὐράνιο. Χρυσόστομος: «Καί ὁ Παῦλος ἄνθρωπος ἦν, τῆς αὐτῆς φύσεως ἡμῖν μετέχων, καί τά ἄλλα ἅπαντα ἔχων κοινά· ἀλλ' ἐπειδή πολλήν τήν περί τόν Χριστόν ἀγάπην ἐπεδείξατο, τοὺς οὐρανούς ὑπερέβη καί μετά τῶν ἀγγέλων ἔστη. Ὄστε, ἂν βουλευθῶμεν καί ἡμεῖς διαναστῆναι μικρόν, καί τό πῦρ ἐκεῖνο ἀνάψαι ἐν ἡμῖν, δυνασόμεθα ζηλωσαί τόν ἅγιον ἐκεῖνον. Οὐδέ γάρ, εἴπερ ἀδύνατον ἦν τοῦτο, ἐβόα λέγων “μιμηταί μου γίνεσθε, καθὼς καὶ γὼ Χριστοῦ”» (Ε.Π.Ε. 17,734).

Μετά φρασις: Ἄνθρωπος ἦταν καί ὁ Παῦλος, ἔχοντας τήν ἴδια μ' ἐμᾶς φύσι. Ὅλα κοινά μ' ἐμᾶς. Ἄλλ' ἐπειδή ἔδειξε πολλή ἀγάπη στόν Χριστό, ξεπέρασε τοὺς οὐρανούς καί βρέθηκε μαζί μέ τοὺς ἀγγέλους. Ἐπομένως, ἂν θελήσουμε κι ἐμεῖς νά ὑψωθοῦμε λίγο καί ν' ἀνάψη μέσα μας ἡ φωτιά ἐκείνη, θά μπορέσουμε νά μιμηθοῦμε τόν Ἅγιο ἐκεῖνον. Ἄν αὐτό ἦταν ἀδύνατον, ἀσφαλῶς δέν θά φώναζε τό «Γίνεσθε μιμητές μου, ὅπως κι ἐγὼ εἶμαι μιμητής τοῦ Χριστοῦ» (Α' Κορ. ια' 1).

● Τί ἦταν ὁ Παῦλος; Ἄνθρωπος, πού εἶχε ὅμως καταστή τρομερός στό Διάβολο. Ὅπως ὁ Διάβολος ἔτρεμε τόν Χριστό, ἔτσι ἔτρεμε καί τόν Παῦλο.

Μιλώντας ὁ ἱερός Χρυσόστομος γιά τό ὅτι ἡ δικαιοσύνη θά ἱκανοποιηθῆ πλήρως στήν ἄλλη ζωή, φέρνει ὡς κορυφαία τήν ἀντίθεσι Διαβόλου - Παύλου. Ἄν δέν ὑπῆρχε ἡ ἄλλη ζωή, ἡ αἰωνιότητα, ἂν δέν ὑπῆρχε κόλασις καί παράδεισος, τότε ἡ ἴδια τύχη ἀναμένει τόν Παῦλο καί τό Διάβολο!!!

● Οἱ σχετικές περικοπές τοῦ Χρυσοστόμου, μέσα στό πλαίσιο τοῦ προβλήματος τῆς ἀδικίας καί τῆς δικαιοσύνης, πού ἐξετάζει ἡ πρὸς Ρωμαίους Ἐπιστολή, ἔχουν χαρακτηριστικές ἀντιθέσεις:

«Οἱ τὰ ὄρη κατειληφότες μοναχοί, καί μυρίαν ἀσκησιν ἐπιδειξάμενοι, ἀστεφάνωτοι ἀπελεύσονται; Εἰ γάρ οἱ πονηροί μή κολάζονται, μηδέ ἔστι μηδενός ἀντίδοσις, ἐρεῖ τις ἕτερος ἴσως, ὅτι οὐδέ οἱ ἀγαθοί στεφανοῦνται. Ναί, φησί· τοῦτο γάρ Θεῷ πρόπον, βασιλείαν εἶναι μόνον καί μή γέενναν. Οὐκοῦν ὁ πόρνος καί ὁ μοιχός καί ὁ μυρία κακά ἐργασάμενος, τῶν αὐτῶν ἀπολαύσεται τῷ σωφροσύνην καί ἀγιωσύνην ἐπιδειξαμένῳ, καί Παῦλος μετά Νέρωνος στήσεται, μᾶλλον δέ καί ὁ διάβολος μετά Παύλου;» (Ε.Π.Ε. 17, 574). Μετά φρασις: Τόσοι μοναχοί, πού κατέλαβαν τὰ ὄρη καί ἔδειξαν πολύ μεγάλη ἀσκησι, θά φύγουν, λοιπόν, ἀστεφάνωτοι ἀπ' αὐτό τόν κόσμο; Ἄν, λοιπόν, δέν τιμωροῦνται οἱ κακοί, οὔτε ἀνταπόδοσις ὑπάρχει γιά κανέναν, θά πῆ ἴσως κάποιος, ὅτι οὔτε οἱ ἀγαθοί βραβεύονται. Ναί, λένε μερικοί, μόνο βασιλεία ἀρμόζει στόν Θεό, ὄχι νά ὑπάρχει καί γέεννα! Ἐ, τότε, ὁ πόρνος, ὁ μοιχός, αὐτός πού ἔκανε ἄπειρα κακά, θ' ἀπολαύσῃ τά ἴδια μέ τόν σώφρονα καί ἅγιο; Ὁ Παῦλος θά εἶναι στήν ἴδια μοῖρα μέ τό Νέρωνα, ἢ ἀκόμα χειρότερα, τό ἴδιο τέρμα περιμένει τόν Διάβολο καί τόν Παῦλο;

● Εἶναι τόσο μεγάλος ὁ Παῦλος,

ὥστε δέν τοῦ ταιριάζει ὡς ἀντίπαλος ὁ Νέρων. Ὁ διάβολος... ταιριάζει! Ὑψιστο κακό ὁ Διάβολος. Ὑψιστο ἀγαθό ὁ Παῦλος. Καί σέ ἄλλο σημείο ἀπαντᾷ ὁ ἱερός Πατήρ στίς μωρολογίες περί μή ὑπάρξεως κολάσεως. Λέει: Θά ἦταν φιλάνθρωπος ὁ Θεός, ἂν δέν τιμωροῦσε τήν ἀμετανόητη κακία, ἂν βράβευε τήν κακία, ἂν ἀξίωνε τῆς ἴδιας τιμῆς «τόν σὺφρονα καί τόν ἀκόλαστον, τόν πιστόν καί τόν ἀσεβῆ, τόν Παῦλον καί τόν διάβολον;» (Ε.Π.Ε. 17,578).

Καί καταλήγει στό θέμα τῆς δικαιοσύνης: Ἄς ἀφήσουμε τίς φλυαρίες καί ἄς πείσουμε τήν ψυχή μας νά φοβᾶται καί νά τρέμη τήν κόλασι. Ἔτσι θά ζήση στόν παρόντα κόσμο μέ τιμιότητα καί σωφροσύνη.

* * *

• Τί ἦταν ὁ Παῦλος; Ὁ πολέμιος τῶν ἀντιχρίστων. Διέκρινε τούς πολλούς ἀντιχρίστους, πού καί κατά τόν εὐαγγελιστή Ἰωάννη πάντοτε ὑπάρχουν (Α' Ἰωάν. β' 18), ἀλλά καί τό θηρίο, γιά τό ὁποῖο μιλάει ἡ Ἀποκάλυψις καί πού ὁ ἴδιος ὁ Παῦλος ἀποκαλεῖ «ἀντικείμενον καί ὑπεραιρόμενον» (Β' Θεσ. β' 4).

Ὁ ἱερός Χρυσόστομος ἐντοπίζει τό θηρίο στό πρόσωπο τοῦ Νέρωνα. Καί λέει: «Οὐκ ἀκούεις οἷος ὁ Νέρων ἐγένετο, ὃν καί μυστήριον καλεῖ τοῦ ἀρχικάκου ὁ Παῦλος; “Τό γάρ μυστήριον ἤδη”, φησίν, “ἐνεργεῖται τῆς ἀνομίας” (Β' Θεσ. β' 7). Τί οὖν; Οὐδέν πείσεται ὁ Νέρων; Οὐδέν πείσεται ὁ ἀντίδικος; Οὐδέν ὁ διάβολος; Οὐκοῦν αἰεὶ ὁ ἀντίχριστος ἔσται, καί ὁ διάβολος οὐδέ γάρ ἀποστήσονται τῆς κακίας μή κολαζόμενοι... Τί τοίνυν παίζεις ἐν οὐ παικτοῖς; Τί ἀπατᾶς σαυτόν καί παραλογίζῃ; Τί τῆ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπία μάχη;» (Ε.Π.Ε. 17,

712). Μετάφρασις: Δέν ἔχεις ἀκούσει τί φρικτός ἦταν ὁ Νέρωνας, πού ὁ Παῦλος τόν ἀποκαλεῖ μυστήριο τοῦ ἀντιδίκου; Λέει: Ἦδη τό μυστήριο τῆς ἀνομίας ἐνεργεῖται. Λοιπόν, δέν θά πληρωθῆ ὁ Νέρωνας; Δέν θά πάθῃ τίποτα ὁ ἀρχέκακος; Καθόλου δέν θά τιμωρηθῆ ὁ διάβολος; Λοιπόν, πάντοτε θά ὑπάρχουν οἱ ἀντίχριστοι, οἱ διάβολοι; Ἀσφαλῶς δέν εἶναι ἔτσι. Θ' ἀπομακρυνθοῦν ἀπό τό κακό τους ἔργο, ἀφοῦ τιμωρηθοῦν... Γιατί, λοιπόν, παίζεις μέ πράγματα, πού δέν μπορεῖς νά παίξεις; Γιατί ἐξαπατᾶς τόν ἑαυτό σου καί παραλογίζεσαι, πηγαίνοντας κόντρα στή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ;

* * *

• Τί ἦταν ὁ Παῦλος; Ἦταν ἱερουργός τοῦ Εὐαγγελίου (Ρωμ. ιε' 16). Ἐρμηνεύοντας τήν καύχησι τοῦ Παύλου (Ρωμ. ιε' 17) ὁ Χρυσόστομος, παρουσιάζει καί τά σύμβολα (τά ἄμφια θά λέγαμε σήμερα) τῆς ἱερουργίας τοῦ Παύλου. Παρουσιάζεται νά μιλήῃ ὁ Παῦλος: «Κόμπος μου τά ρήματα τῆς γάρ ἱερουργίας μου ταύτης τά σύμβολα καί τῆς χειροτονίας ἔχω δεῖξαι πολλά τά τεκμήρια οὐ ποδῆρη καί κώδωνας, καθάπερ οἱ παλαιοί, οὐδέ μίτραν καί κίδαριν (στέμμα), ἀλλά πολλῶ φρικωδέστερα τούτων σημεῖα καί θαύματα» (Ε.Π.Ε. 17,648).

Μετάφρασις: Ὅσα λέω εἶναι ἐν Κυρίῳ καύχησις, διότι μπορῶ νά δείξω τά σύμβολα τῆς ἱερουργίας μου, καθώς καί πολλές ἀποδείξεις τῆς χειροτονίας μου. Οὔτε ποδῆρη χιτῶνα καί κουδούνια, ὅπως εἶχαν οἱ ἀρχιερεῖς (στήν Π. Διαθήκη), οὔτε μίτρα καί στέμμα, ἀλλά πολύ πιό πιστά σημάδια, τά σημεῖα καί τά θαύματα.

Ποιός ἀμφιβάλλει, ὅτι οἱ ἀλυσίδες

του Παύλου λαμπυρίζουν άπειρως περισσότερο από άστραφτερά στέμματα βασιλέων και λαμποκοπούσες μίτρες άρχιερέων;

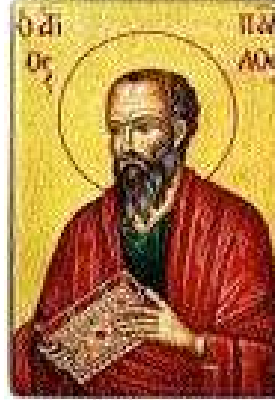
* * *

• Τί ήταν ο Παύλος; Ένα άστéρι. Κατά τον Χρυσόστομο, ήταν τό φωτεινότερο άστéρι του ούρανού στερεώματος. «*Άστήρ άστéρος διαφέρει έν δόξη*» (Α΄ Κορ. ιε΄ 41). Έκείνο δέ, πού έκανε και κάνει τον Παύλο νά λάμπη στην αιώνια δόξα φωτεινότερα από κάθε άλλο άγιοπνευματικό άστéρι, είναι ή *άγάπη*. Η άγάπη του Παύλου τόσο στον Χριστό, όσο και στους ανθρώπους. «Όταν ο Κύριος ρωτούσε τον άλλο κορυφαίο άπόστολο, τον Πέτρο, «*άγαπᾶς με πλείον τούτων;*» (Ίωάν. κα΄ 15), άκούστηκε κι ένα άλλο Ναί. Έρχόταν υπόκωφα από πολύ μακρυνά, από τό αντίχριστο στρατόπεδο, από τον πιο φανατικό διώκτη του Χριστού. Έρχόταν από τον Παύλο: *ΝΑΙ!* Κύριε, Σέ άγαπᾶω περισσότερο από όλους και από όλα.

Αυτή ή άγάπη τον έφερε κοντά. Τόν έκανε ένα μέ τον Χριστό. Τόν ταύτισε μέ τον Χριστό.

• Τί ήταν ο Παύλος; Ο Παύλος ήταν και είναι ο πιο *κοντινός μας φίλος*. Έρχεται κοντά μας μέ τό λόγο του, μέ τίς έπιστολές του. Όταν διαβάζουμε τίς έπιστολές του Παύλου, έρχόμεθα κοντά στον Χριστό, κοντά στό μυστήριο του Χριστού, κοντά στην Έκκλησία, κοντά στους άλλους. Γινόμαστε ένα σώμα, μέ κεφαλή τον Χριστό. Τί χάνει ο κόσμος, πού δέν διαβάζει Παύλο! Λέει ο Χρυσόστομος: «*Εί βουλευθείης, και Παύλον και Πέτρον και Ίωάννην και των προφητών ἅπαντα τον χορόν μετά των άποστόλων έξεις όμιλούντά σοι διηλεκώς. Λάβε γάρ των μακαρίων τούτων*

τάς βίβλους, και έντύχανε διηλεκώς ταίς εκείνων γραφαίς... Και τί λέγω Παύλον; Αν γάρ έθέλης, και αυτόν έξεις τον Παύλου δεσπότην. Διά γάρ τής Παύλου γλώττης και εκείνός σοι διαλέξεται» (Ε.Π.Ε. 17,682). Μετά φρασσις: «*Αν θελήσης, θά έχης και τον Παύλο και τον Πέτρο και τον Ίωάννη και όλόκληρη τή χορεία των προφητών μαζί μέ τους άποστόλους, νά σου μιλάνε διαρκώς. Πάρε, λοιπόν, τά βιβλία των μακαρίων αυτών και διάβαζε διαρκώς... Κι όχι μόνο τον Παύλο, αλλά και τον ίδιο τον Κύριο θά έχης κοντά σου. Διότι μέ τή γλώσσα του Παύλου Έκείνος θά σου μιλάη.*

* * *

• Τί ήταν ο Παύλος; Ο θαυμασμός του Χρυσοστόμου. Ο θαυμασμός των πρώτων αιώνων τής Έκκλησίας. Ο θαυμασμός των άγιων όλων.

«*Ας γίνη και ο δικός μας θαυμασμός. Νά μᾶς γλυκαίνη ή μελέτη των Έπιστολών του. Είναι οί αυθεντικοί Χριστοδιδάσκαλοι. Για νά μή χάσουμε τον προσανατολισμό μας, ἄς ατενίζουμε πάντοτε τον αιώνιο Χριστοδείκτη, τον άπόστολο Παύλο.*

π. Δ. Α.

Χαρίσματα και ἀπατεῶνες!

Τό γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς

Πρώτη υπόθεση: Ἐξ υποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν μέν τό Ἅγιο Πνεῦμα κατά τήν ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς, ἀλλά κατά διαφορετικό τρόπο. Δέν θά ἐρχόταν «ἐν εἶδει πυρίνων γλωσσῶν», ἀλλά θά ἐρχόταν ἤ μέ ξίφος καί γροθιά ἤ μέ νεκρική σιγή. Ἐξ μή φαίνεται παράξενη ἡ υπόθεση.

- Τό πρῶτο θά ἔδειχνε τόν δυναμισμὸ Του. Τό ἄλλο θά ἔδειχνε τόν μυστικισμὸ Του. Δέν ἦρθε πάντως ὡς ξίφος: Κάτι τέτοιο θά ἔδειχνε ἐπιβολή. Τό Πνεῦμα θά ἦταν καταλυτικό τῆς ἐλευθερίας. Τό Πνεῦμα εἶναι ρεῦμα, γιατί εἶναι πνεῦμα. Σέβεται τήν ἐπιλογή κάθε προσώπου.

- Οὔτε ὅμως ἦλθε τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ὡς σιγή, ὡς κοιμισμένη κατάστασις. Ἦλθε ὡς λόγος. Ἦλθε ὡς πύρινος λόγος, δυνατός, ν' ἀνάψη φωτιές. «Πῦρ ἦλθον βαλεῖν ἐπὶ τήν γῆν...», εἶχε πει ὁ Κύριος (Λουκ. ιβ' 49).

- Ἦρθε τό Πνεῦμα ὡς λόγος, γιατί τό Εὐαγγέλιο, ἡ Ἀλήθεια, διαδίδεται διά ρήματος Θεοῦ. Ἦρθε βέβαια καί ὡς βία πνοή. Πνοή ὅμως βίαία, ὅχι ἐξουσία βίαία. Ὁ βίαιος ἄνεμος καθαρίζει τήν ἀτμόσφαιρα ἀπό τοὺς ρύπους, πότε; Ὅταν εἶναι καθαρὸς. Καί τό Πνεῦμα εἶναι καθαρὸν καί καθαρίζον.

Δεύτερη υπόθεση: Ἐξ υποθέσουμε, ὅτι ἐρχόταν τό Πνεῦμα τό Ἅγιον, ὅπως καί ἦρθε, ἀλλ' ὅχι ὡς γλώσσες, ἀλλ' ὡς γλώσσα. Κάτι τέτοιο θά σήμαινε ρατσισμός. Δέν θά ἦταν ἀγάπη καί προσφορά γιά ὅλους. «Ἦρξαντο λαλεῖν ἑτέραις γλώσσαις, καθὼς τό Πνεῦμα ἐδίδου αὐτοῖς ἀποφθέγγεσθαι» (Πράξ. β' 4).

- Ἀνάμεσα στίς γλώσσες πού μίλησε ὁ λόγος διά τῶν Ἀποστόλων, ἦσαν καί σπάνιες καί διαδεδομένες.

- Στήν πρώτη λοιπόν περίπτωσι θά εἶχαμε ἢ ἐπιβολή μέ δυναμισμὸ ἢ σβήσιμο στό μισοσκόταδο.

- Στή δεύτερη περίπτωσι θά εἶχαμε ἐπιβολή πάλι μέ δικτατορία τῆς γλώσσας. Δέν ὑπάρχει ὅμως γιά τόν Θεὸ μία γλώσσα. Δέν ὑπάρχει ἱερὴ γλώσσα. Ποτέ τό ἐργαλεῖο πού χτίζει ἕνα Ναὸ δέν εἶναι ἱερό. Ὁ Ναὸς εἶναι ἱερός. Ἡ γλώσσα εἶναι ἐργαλεῖο.

Ἄλλη υπόθεση: Ἐξ υποθέσουμε, ὅτι τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἐρχόταν, ὅπως ἦρθε. Ἄν δέν ὑπῆρχαν αὐτιά νά τό ἀκούσουν; Ἦ, ἂν ὑπῆρχαν αὐτιά, ἀλλά δέν καταλάβαιναν τίποτε ἀπό ὅσα ἔλεγαν οἱ Ἀπόστολοι; Θά μπαίναμε ἀμέσως στό ἀντίθετο: Ἄντι γιά Πνεῦμα ἐλευθερίας, θά εἶχαμε μαγικά περιεργείας.

- Μετά τό πρωτόγνωρο γεγονός τῆς Πεντηκοστῆς, τό πλῆθος θαυμάζει. «Ἐξίσταντο πάντες καί ἐθαύμαζον λέγοντες πρὸς ἀλλήλους: Οὐκ ἰδοὺ πάντες οὗτοί εἰσιν οἱ λαλοῦντες Γαλιλαῖοι; Καί πῶς ἡμεῖς ἀκούομεν ἕκαστος τῆ ἰδίᾳ διαλέκτῳ ἡμῶν;» (Πράξ. β' 7). Στή συνέχεια ὑποδέχτηκαν εὐχάριστα «Ἀσμένως ἀποδεξάμενοι τόν λόγον».

- Ὑστερα ρώτησαν: Τί κάνουμε τώρα: «Τί ποιήσομεν;». Ὁ λόγος ἔγινε μετάνοια. «Μετανοήσατε καί βαπτισθῆτω ἕκαστος ὑμῶν ἐπὶ τῷ ὀνόματι Ἰησοῦ Χριστοῦ».

- Ἀκολούθως ὁ λόγος ἔγινε πίστις: «Ἐπίστευσαν τῇ ἡμέρᾳ ἐκείνῃ ψυχαὶ ὡσεὶ τρισχίλια». Καί τελικά: Ὁ λόγος ἔγινε κοινωνία προσώπων.

Τό γεγονός μέ τόν Σίμωνα τόν μάγο

Ὁ Σίμων ὁ μάγος προὑπῆρχε στή Σαμάρεια (Πράξ. ι' 9ξ). Τόν πρόσεχαν ὅλοι. Ἐέρετε τί ἰδέα εἶχε γιά τόν ἑαυτὸ

του; «Ἐλεγεν εἶναι τινὰ ἑαυτὸν μέγαν» (στ. 9). Πῶς τὸν χαρακτήριζαν; «Ἡ δύναμις τοῦ Θεοῦ ἢ μεγάλη» (στ. 10)! Τελικά πίστευσε ἀπὸ τὸ κήρυγμα τοῦ Φιλίππου τοῦ διακόνου καὶ βαπτίστηκε.

● **Πρώτη ὑπόθεση:** Ἄν ἔμενε πιστὸς καὶ ἔπαυε νὰ εἶναι μάγος! Θὰ γινόταν ἕνας ἀπόστολος, ταπεινός, ἀνιδιοτελής.

Πολλοὶ θέλουν καὶ τὸν Χριστὸ καὶ τὴ μαγεία. Λησμονοῦν, ὅτι συνύπαρξις Χριστοῦ καὶ Σατανᾶ ἀποκλείεται.

Ἄλλοι θέλουν τὸν Χριστὸ κατὰ μαγικό τρόπο. Χωρὶς κίνησι ἐλευθερίας. Νὰ τοὺς γίνῃ καλὸ, μὲ τὸ ἄζημίωτο! Νὰ μὴ τοὺς γίνῃ κακὸ μὲ μαγικό τρόπο (μάτιασμα, μάγια, ξόρκια κ.λπ.).

● **Δεύτερη ὑπόθεση:** Ἄν ὁ Σίμων ὁ μάγος ἔπαιρνε καὶ τὸ χάρισμα τοῦ Πέτρου! Ἐστάλησαν ἀπὸ τὰ Ἱεροσόλυμα στὴ Σαμάρεια ὁ Πέτρος καὶ ὁ Ἰωάννης. Προσευχήθησαν νὰ λάβουν οἱ πιστοὶ Πνεῦμα Ἅγιο. Καὶ μάλιστα «ἐπετίθουν τὰς χειρὰς ἐπ' αὐτούς καὶ ἐλάβανον Πνεῦμα Ἅγιον». Μποροῦσε καὶ ὁ Σίμων νὰ τὸ πάρῃ τὸ χάρισμα; Τὸ ζήτησε:

«Δόστε μου καὶ μένα. Πάρτε ὅσα χρήματα θέλετε». Φιλάργυρος ἦταν. Θὰ ἔδινε λεφτὰ γιὰ νὰ βγάλῃ ἀκόμα περισσότερα χρήματα. Μήπως καὶ ὁ Ἰούδας δέν ἦταν φιλάργυρος, καὶ ὅμως εἶχε χαρίσματα. Καὶ φυσικά ἄλλους ἔσωσε μὲ τὰ χαρίσματά του, τὸν ἑαυτὸ του δέν τὸν ἔσωσε. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Πολλοὶ τῶν πιστευσάντων ἔλαβον χαρίσματα, οἷς ἦν ὁ Ἰούδας. Καὶ γὰρ καὶ οὗτος, πονηρός ὢν, χάρισμα εἶχε» (Ε. Π. Ε. 10,122). **Μετάφρασις:** Πολλοὶ ἀπὸ ὅσους πίστευσαν ἔλαβαν χαρίσματα, ὅπως καὶ ὁ Ἰούδας. Καθόσον κι αὐτὸς εἶχε χάρισμα, ἂν καὶ ἦταν πονηρός.

Ἡ χάρις πολλές φορές ἐνεργεῖ καὶ σὲ ἀναξιούς, γιὰ νὰ εὐεργετήσῃ ἄλλους. Θὰ ἦταν, λοιπόν, καὶ ὁ Σίμων ὁ μάγος χαρισματοῦχος, ἄσχετος ὅμως μὲ τὴν πνευ-

ματική ζωή. Θὰ ἔκανε καὶ πολλὰ σημεῖα. Θὰ ἀξανάταν ἢ φήμη του. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐ μόνον ἢ πίσις, ἀλλ' οὐδέ ἢ τῶν σημείων ἐπίδειξις ὀνήσῃ τι τὸν θαυματοργοῦντα ἀρετῆς χωρὶς» (Ε. Π. Ε. 10,120).

Μετάφρασις: Χωρὶς ἀρετὴ δέν ὠφελεῖται σέ τίποτε αὐτὸς ποὺ κάνει θαύματα, ἔστω κι ἂν ἔχη πίστι καὶ κἀνὴ ἐπίδειξι θαυμάτων.

Τρίτη ὑπόθεση: Ἄν ὁ Πέτρος δέν τοῦ μιλοῦσε σκληρά! Τί τοῦ εἶπε; «Τὸ ἀργύριόν σου σὺν σοὶ εἶη εἰς ἀπώλειαν, ὅτι τὴν δωρεάν τοῦ Θεοῦ ἐνόμισας διὰ χρημάτων κτᾶσθαι» (Πράξ. ἡ 20).

● **Γιατί; Γιὰ δύο λόγους:**

● **Ὁ ἕνας οἰκονομικός:** Ἦθελε ν' ἀγοράζῃ καὶ νὰ πουλᾷ τὴ χάρι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Αὐτὸ λέγεται Σιμωνία. Καὶ ὁ μὲν Σίμων ὁ μάγος μετανόησε. Τὸ κακὸ ὅμως, ποὺ πῆρε τὸ ὄνομά του, παρέμεινε στοὺς αἰῶνες. Καὶ ἔτσι ὑπάρχουν: Χαρισματοῦχοι τῆς ἀπάτης.

● **Ὁ δεύτερος λόγος** ποὺ ὁ Πέτρος μίλησε τόσο σκληρὰ στὸν Σίμωνα: Ἡ ψευδαίσθησις. Μπαίνει στὴ ζωὴ τῶν ἀνθρώπων τὸ μαγικό στοιχεῖο τῆς τάχα σωτηρίας. «Ἄν στὸν παπᾶ δώσω ἕνα χαρτάκι! Ἄν ὁ παπᾶς κἀνὴ τὴ βάπτισι! Ἄν ὁ παπᾶς κἀνὴ τὸ γάμο! Ἄν ὁ παπᾶς διαβάσῃ ἕναν ἄρρωστο! Ἄν ὁ παπᾶς διαβάσῃ ἕνα νεκρό!...».

● Ἔχει τὸ χάρισμα ὁ παπᾶς, τῆς ἱερωσύνης; Ναι, τὸ ἔχει. Μά ἂν τὸ χειριστῇ μὲ μαγικό τρόπο, εἶναι ἀπατεώνας. Δέν σώζεται κανεὶς μὲ μαγικό τρόπο. Μὲ τὸ νὰ παρακαλῇ τὸν παπᾶ «Διάβασέ μου μιά εὐχή!» Ὅταν δέν ὑπάρχῃ μετάνοια, τί θὰ κἀνὴ μιά εὐχή;

Ἡ ἀπάντησις ἐνός τίμιου ἱερέα εἶναι: «Ὅποιαδήποτε εὐχὴ τῆς Ἐκκλησίας θὰ σοῦ διαβάσω, ἂν προηγουμένως ἔχῃς μετανοήσῃ καὶ ἔχῃς ἐξομολογηθῇ».

● **Κανένας χαρισματοῦχος** δέν σώζε-

ται μόνο και μόνο για τό χάρισμα. Τονίζει ο Ιερός Χρυσόστομος: «Δέν σώζουν αυτά που κάνει ο Θεός δι' ἡμῶν, ἀλλά σώζουν ὅσα ἐμεῖς κάνουμε διά τοῦ Θεοῦ».

- Ποιά εἶναι αὐτά: Ἡ μετάνοια, ἡ ἐγκράτεια, ἡ προσευχή, ἡ νηστεία, ἡ ἐλεημοσύνη, ἡ πραότητα, ἡ συγγνώμη, ἡ ἀγάπη. Μέ μία λέξι, ἡ ἀρετή.

- Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Τά μέν σημεία πολλάκις ἕτερον ὠφέλησε, τόν δέ ἔχοντα παρέβλαψεν, εἰς ἀπόνοιαν ἐπάραντα καί κενοδοξίαν» (Ε.Π.Ε. 10,414). *Μετάφρασις*: Τά θαύματα πολλές φορές ὠφέλησαν ἄλλον, ὅχι αὐτόν που τά τέλεσε· αὐτός βλάφτηκε, γιατί ὠδηγήθηκε σέ ὑπερηφάνεια.

- Σῶζεται ὁ χαρισματοῦχος; Ποιός; Μή ξεχνᾶμε, ὅτι χαρισματοῦχος, δηλαδή φορέας θεϊκῆς ἀλήθειας, μπορεῖ νά εἶναι καί κάποιος ἐχθρός τοῦ Θεοῦ! Στό κατά Λουκᾶν εὐαγγέλιο ἀκούγεται ἡ ἀπωθητική ἀπάντησις τοῦ Κυρίου: «Ἐρεῖ: Οὐκ οἶδα ὑμᾶς πόθεν ἐστέ. Ἀπόστητε ἀπ' ἐμοῦ πάντες οἱ ἐργάται τῆς ἀδικίας» (Λουκ. ιγ 27).

Ἅγιοι ποιοί;

Ἀπαντᾷ ὁ ἱερός Χρυσόστομος:

«Ἅγιοί εἰσι πάντες ὅσοι πίστιν ὀρθήν μετά βίου ἔχουσιν. Κᾶν σημεία μή ἐργάζονται, κᾶν δαίμονας μή ἐκβάλλωσιν, ἅγιοί εἰσι» (Ε.Π.Ε. 23,366).

- Ποιόν θεωρεῖ ὁ Κύριος ἀγιώτερο ὄλων; Τόν Ἰωάννη τόν Βαπτιστή. Ἦεκα-νε θαύματα ὁ Ἰωάννης; «Ἰωάννης σημαῖα ἐποίησεν οὐδέν» (Ἰωάν. ι' 41). Καί ὅμως λειτούργησε τέσσερα μεγάλα ἄγια γεγονότα:

—τὴν ἄσκησι τῆς πιό ἀγίας ζωῆς στήν ἔρημο.

—τό κήρυγμα τῆς μετανοίας.

—τό μυστήριον τῆς θείας οικονομίας.

Ἦδειξε τόν Μεσσία.

—σφράγισε τὴ ζωὴ του μέ μαρτύριο.

- Μαρτύριο: Νά ἔνα χάρισμα, που ἔχει μηδέν ἀπάτη. Νά ἔνα χάρισμα, που ἔχει μυριαπόδεικτη ἀγάπη. «Ἵμῖν ἐχαρίσθη οὐ μόνον τό εἰς Χριστόν πιστεῦειν, ἀλλά καί τό ὑπέρ αὐτοῦ πάσχειν» (Φιλιπ. α' 29).

- Νά γιατί ὁ ἀπόστολος Παῦλος ὀνομάζει τὴν ἀγάπη ὡς «κρεῖττον χάρισμα». Νά γιατί μᾶς προτρέπει νά μὴν ἐπιζητοῦμε προσορατικά χαρίσματα. Νά γιατί μᾶς λέει νά μὴ ψάχνουμε γιά χαρισματούχους. Νά γιατί μᾶς παίρνει ἀπό τό χέρι γιά νά ἀνεβουῦμε μαζί του στήν κορυφή τοῦ ἑνός χαρίσματος, που λέγεται ἀγάπη. «Καί ἔτι καθ' ὑπερβολὴν ὁδὸν ὑμῖν δείκνυμι» (Α' Κορ. ιβ' 31).

- Ἡ Ἀγάπη δέν εἶναι ἀπάτη. Τό Α τῆς Ἀγάπης δίπλα ἀπό τό Χ τοῦ Χριστοῦ, ἐνεργοποιεῖ τὴ μόνη δύναμι που μᾶς σώζει. Καί αὐτὴ λέγεται Χάρις. Ἦς ἀκούσουμε καί πάλι τόν ἱερό Χρυσόστομο: «Τοῦτο τό χάρισμα οὐχί ἐνί, οὐδέ δευτέρω, ἀλλά πᾶσιν ἔξεστιν ἔχειν. Ἐξεστιν ὑμῖν μεῖζον χάρισμα ἔχειν τοῦ τούς νεκρούς ἀνιστᾶν καί τυφλοὺς ὀμματοῦν. Ποῖον τοῦτό τό χάρισμα; Ἡ ἀγάπη» (Ε.Π.Ε. 24,284). *Μετάφρασις*: Τό χάρισμα τῆς ἀγάπης δέν εἶναι γιά ἕνα μόνο ἢ γιά δύο. Εἶναι γιά ὅλους. Μποροῦμε νά ἔχουμε χάρισμα, που εἶναι ἀνώτερο ἀπό ἐκεῖνο, που ἀνασταίνει νεκρούς ἢ δίνει τό φῶς στοὺς τυφλοὺς. Ποιό εἶναι αὐτό τό χάρισμα; Ἡ ἀγάπη.

- Τί ζητᾶς; Ἦενα θαῦμα!

Τί ζητᾶς; Νά ἐπισκεφθῶ ἕνα Γέροντα χαρισματοῦχο. Τότε δέν ξέρεις τί ζητᾶς.

Ὁ πιστός, ὁ ἐνάρετος, ζητᾶει τόν Ἰησοῦ Χριστό. Τόν Χριστό τοῦ Εὐαγγελίου, τόν Χριστό τοῦ Σταυροῦ, τόν Χριστό τῆς Ἀναστάσεως, τόν Χριστό τῆς σωτηρίας, τόν Χριστό τῆς αἰώνιας ζωῆς.

π. Δ. Α.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἄξιοι καὶ ἀνάξιοι

Ἦ μυστικό για νά ζοῦμε τήν κοινωνία τοῦ Χριστοῦ στό μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας, βρίσκεται στή δική μας προαίρεσι. *Πρῶτον*, νά πιστεύουμε, ὅτι χωρίς τή συνεχῆ θεία Κοινωνία, δέν μπορούμε νά ζοῦμε πνευματικά. *Δεύτερον*, νά λαχταροῦμε τή συχνή θεία Κοινωνία, ὅπως οἱ πρῶτοι χριστιανοί, πού ἦσαν «προσκαρτεροῦντες» (Πράξ. β' 42). *Τρίτον*, νά ἐτοιμαζώμαστε για τήν ὑποδοχή τοῦ Κυρίου, για τή θεία Κοινωνία.

Ὁ ἀπόστολος Παῦλος φανερώνει καί τίς συνέπειες για ὄσους ἀνάξια, ἀπροετοίμαστα, ἀδιάφορα, ἤ ἀκόμα καί μέ ἀσέβεια, προσέρχονται στή θεία Κοινωνία. «Ὡστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τόν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνη τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀνάξιος, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου. Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α' Κορ. ια' 27-28).

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι μετοχή σέ τραπέζι, ποιός κάθεται σέ τραπέζι καί τρώει μέ λασπωμένα χέρια; Ἄς καθαρίζουμε τόν ἑαυτό μας στό λουτρό τῆς ἐξομολόγησεως, πρό τοῦ νά παρακαθίσουμε στό εὐχαριστιακό τραπέζι. «*Καθάρισον, Κύριε, τόν ρύπον τῆς ψυχῆς μου καί σῶσόν με ὡς Φιλάνθρωπος*».

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ «εἰς τόν οἶκον τῆς ψυχῆς», ἄς στρώσουμε τόν κατάλληλο τάπητα. Εἶναι ἡ ταπεινώσις. Ὁ Ὑψηλός Θεός καταδέχεται καί ταπεινώνεται νά μπῆ στή φάτνη τῆς «ἀθλίας ψυχῆς» μας. Κι ἐμεῖς στεκόμαστε μέ ἔπαρσι καί μέ ἐγωισμό;

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι προσφορά τῶν Τιμίων Δώρων, ἄς ἀντιπροσφέρουμε τά φτωχά μας δῶρα στόν Χριστό. Εἶναι τά καλά μας ἔργα.

- Ἄν ἡ θεία Κοινωνία εἶναι τό ἀποκορύφωμα τῆς Ἀγάπης, ἄς μή προσερχώμαστε, ἂν δέν ἔχουμε ἀγάπη, ἂν ἡ ἀγάπη μας δέν γίνεται συγγνώμη. Ἄν ἡ ἀγάπη δέν μεταφράζεται σέ ἐλεημοσύνη, τότε «*ἀνάξιος*» σπεύδουμε νά εἰσπράξουμε τή θεανθρώπινη Ἀγάπη. Γινόμαστε ἔνοχοι για κόλασι, ὄχι ὑποψήφιοι για τόν παράδεισο. «Ὡστε ὃς ἂν ἐσθίῃ τόν ἄρτον τοῦτον ἢ πίνη τό ποτήριον τοῦ Κυρίου ἀνάξιος, ἔνοχος ἔσται τοῦ σώματος καί αἵματος τοῦ Κυρίου» (Α' Κορ. ια' 27-28). Τό «*ἀνάξιος*» ἀναφέρεται ἀπό τόν Παῦλο κυρίως για τούς φίλαυτους καί πλεονέκτες, για τούς σκληρούς καί ἀδιάφορους. Τό μεγαλύτερο κώλυμα για τή θεία Κοινωνία εἶναι ἡ ἔλλειψις ἀγάπης, πού κυρίως τήν ἐκδηλώνουν οἱ φιλάργυροι. Ὅσοι ἔχουν χρῆμα, τί τόν θέλουν τόν Χριστό;

- Αὐτούς, πού κοινωνοῦν ἀνάξια, χωρίς ἐξομολόγησι, καί πρό παντός χωρίς ἐλεημοσύνη, ὁ Παῦλος τούς θεωρεῖ «*ἐνόχους*». Ὅχι μόνο δέν ὠφελοῦνται τίποτε, ἀλλά καί μοιάζουν σάν νά σταυρώνουν τό Χριστό! Ὅ-

πως αυτοί, πού Τόν σταύρωσαν, είδαν νά χύνεται τό αίμα Του, αλλά τίποτε δέν ώφελήθηκαν από τίς σταγόνες Του, έτσι και ὅσοι μέ ἀναίδεια προσέρχονται στό μυστήριο τῆς θείας Κοινωνίας.

● Τό Σῶμα καί τό Αἷμα τοῦ Χριστοῦ εἶναι φάρμακο σωτηρίας. Ἄλλ' ὅσοι «τό αίμα τῆς διαθήκης κοινόν ἡγοῦνται» (Ἑβρ. ι' 29), αυτοί σάν νά δέχονται φαρμάκι.

Ἐάν στήν ἀρχή τῆς ζωῆς τῆς Ἐκκλησίας ἐμφανίσθηκαν φαινόμενα περιφρονήσεως τῆς ἀγάπης καί τῆς θείας Κοινωνίας, ἀργότερα, στήν ἐποχή τοῦ ἱεροῦ Χρυσοστόμου τά φαινόμενα αὐξήθηκαν. Ἡ θεία Κοινωνία κατάντησε ἕνα ἐορταστικό ἔθιμο. Κοινωνοῦσαν πολλοί γιά «τό καλό τοῦ χρόνου». Ἄς τόν ἀκούσουμε: «Δέν ἐπιδιώκουμε νά προσέλθουμε, ἀφοῦ προετοιμασθοῦμε καί καθαρίσουμε τά κακά ἀπό τούς ἑαυτούς μας καί ἀφοῦ γεμίσουμε ἀπό κατάνυξι, ἀλλ' ὅταν εἶναι γιορτή, ὁπότε προσέρχονται ὅλοι» (Ε.Π.Ε. 18α,214).

● Τί θά ἔλεγε σήμερα ὁ ἅγιος Ἰωάννης, ἄν ἔβλεπε τίς μεγάλες ἡμέρες, ὅπως παραμονή Χριστουγέννων, Μεγ. Πέμπτη, Μεγ. Σάββατο, τῆς Παναγίας, τό Πάσχα, πλήθη ἄτακτα νά συνωθοῦνται μπροστά στό Ποτήριο τῆς ζωῆς; Τί πρέπει νά γίνη; Τό λέει ὁ Παῦλος. Τῆς θείας Μεταλήψεως προηγείται δοκιμασία: «Δοκιμαζέτω δέ ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α' Κορ. ια' 28).

● Δοκιμασία σημαίνει ἐξέτασις, αὐτοεξέτασις. Ἐλέγχει ὁ χριστιανός τόν ἑαυτό του, γιά νά μήν ἀκούσῃ τόν ἐλεγκτικό λόγο: «Ἐταῖρε, πῶς εἰσῆλθες ὡδε μή ἔχων ἔνδυμα γάμου;» (Ματθ. κβ' 11).

● Δοκιμασία σημαίνει προετοιμασία, γιά νά καταστή κανείς δόκιμος, ὅσο γίνεται ἄξιος, γιά τήν ὑποδοχή τοῦ Χριστοῦ. Ὁ χριστιανός γίνεται κοινωνός τῆς θείας φύσεως, ἐνώνεται μέ τόν Χριστό, ὅταν «ἀγνίζει» τόν ἑαυτό του (Α' Πέτρ. α' 22. Α' Ἰωάν. γ' 3).

● Ὁ διακριτικός καί ταπεινός πνευματικός δέν ρυθμίζει τό κάθε πότε θά κοινωνοῦμε, παρά μόνο, ἄν ὑπάρχῃ σοβαρό κώλυμα. Διαφορετικά, ὅταν βλέπῃ εἰλικρινῆ μετάνοια καί δάκρυα, τότε ὠθεῖ τόν πιστό στή συχνή, ἀλλά καί μετά φόβου καί ἀγάπης θεία Κοινωνία.

● «Δοκιμαζέτω ἄνθρωπος ἑαυτόν, καί οὕτως ἐκ τοῦ ἄρτου ἐσθιέτω καί ἐκ τοῦ ποτηρίου πινέτω» (Α' Κορ. ια' 27-28). Γιατί τό ὅτι ἐξετάζει τόν ἑαυτό του ὁ χριστιανός προτοῦ νά κοινωνήσῃ, τό λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὅταν ἐπιθυμίας ἀτόπους εἶπω, καί τās τῶν σωμάτων λέγω, καί τās τῶν χρημάτων, καί τās τῆς ὀργῆς, καί τās τῆς μνησικακίας, καί πάσας ἀπλῶς τās ἀτόπους. Καί δεῖ τόν προσιόντα, πάντα ἐξαντλήσαντα ταῦτα, οὕτω τῆς καθαρᾶς ἐκείνης ἄπτεσθαι θυσίας» (Ε.Π.Ε. 18α,214). Μετάφρασις: «Ὅταν μιλάω γιά ἐμπαθεῖς ἐπιθυμίες, ἐννοῶ καί τίς ἐπιθυμίες τῶν σωμάτων καί τίς τῶν χρημάτων καί τίς τοῦ θυμοῦ καί τίς τῆς μνησικακίας, καί ὅλες τίς ἐμπάθειες. Καί πρέπει αὐτός, πού προσέρχεται, ἀφοῦ ἀπαλλαγῇ ἀπό ὅλα αὐτά, τότε νά ἐγγίξῃ τήν καθαρῆ ἐκείνη θυσία».

Γνωριμία με τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Ἐγωκεντρισμός

Ρωμ. ια' 20-22

Φόβος γιά τή σωτηρία μας (στ. 20)

Η υπόθεσις τῆς σωτηρίας μας δέν εἶναι οὔτε κληρονομική, οὔτε ἀξιοκρατική. Εἶναι χαρισματική. Ἐπειδή γεννηθήκαμε ἐμεῖς ὀρθόδοξοι κι ἄλλοι γεννήθηκαν αἰρετικοί ἢ ἀλλόδοξοι, ἐξασφαλίσαμε ἐμεῖς τή σωτηρία κι ἐκεῖνοι εἶναι καταδικασμένοι στήν ἀπώλεια; Ἐχει ἡ ζωή «γυρίσματα». Ἄς φοβηθοῦμε γιά τό ὅτι εἴμεθα ὀρθόδοξοι. Ἀποτελεῖ τιμή, ἀλλά καί εὐθύνη. Μπορεῖ ὁ ἐγωισμός μας νά μᾶς ὀδηγήσῃ σέ ἐπανάπαυσι, νά χάσουμε τήν ἐγρήγορσι καί νά βρεθοῦμε ξεκομμένοι ἀπό τή χάρι. Λέγει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Οὐ φύσεως τό πρᾶγμα ἐστίν, ἀλλά πίστεως καί ἀπιστίας. Καί δοκεῖ μέν πάλιν ἐπιστομίζειν τόν ἐξ ἔθνων, διδάσκει δέ τόν Ἰουδαῖον, ὅτι οὐ δεῖ τῆ τῆς φύσεως συγγενείᾳ προσέχειν. Διό καί ἐπάγει, “μή ὑψηλοφρόνει” καί οὐκ εἶπε, ταπεινοῦ, ἀλλά “φοβοῦ” ἢ γάρ ἀπόνοια καταφρόνησιν ἐμποιεῖ καί ῥαθυμίαν» (Ε.Π.Ε. 17,412). Μετάφρασις: Δέν εἶναι θέμα φύσεως καί καταγωγῆς ἡ σωτηρία ἢ ἡ ἀπώλεια, ἀλλά θέμα πίστεως καί ἀπιστίας. Φαίνεται δέ ν' ἀποστομῶν ὁ Παῦλος τόν ἐξ ἔθνων χριστιανό, πού εἶναι ἕτοιμος νά υπερηφανευθῆ, ἀλλά διδάσκει καί τόν Ἰουδαῖο, πώς δέν πρέπει νά ἐπαναπαύεται στήν ἐκ φύσεως συγγενείᾳ του. Καί προσθέτει: Μήν υπερηφανεύεσαι. Καί δέν πρόσθεσε «Δείχνε ταπεινώσι», ἀλλ' εἶπε: «Νά φοβᾶσαι», διότι ἡ ἀλαζονεία προκαλεῖ περιφρόνησι καί ὀκνηρία.

● Φόβος καί τρόμος μᾶς συνέχει γιά τή σωτηρία μας. Τήν παρέχει δωρεάν ὁ Χριστός, μέ τήν ταπεινώσι Του ἐπί τοῦ Σταυροῦ, ἀλλά τήν χάνουμε ἐμεῖς μέ τήν υπερφανεῖα μας. Ἀπό

τήν πρώτη Ἐκκλησία κίολας πολλοί ἐξέπεσαν. Πλανημένοι καί αἰρετικοί γίνονται κυρίως ὅσοι υπερηφανεύονται. Γι' αὐτό ἄς ἐργαζώμεθα τά τῆς σωτηρίας μας «μετά φόβου καί τρόμου» (Φιλιπ. β' 12).

Ἀγαθότητα – αὐστηρότητα (στ. 21-22)

—Ὁ Θεός εἶναι ἀγαθός. Δέν μπορεῖ νά μᾶς τιμωρήσῃ!

Καθησυχαστική σκέψις! Βλέπουμε μάλιστα, πῶς παρατείνει τό ἔλεος Του, πῶς τόσες ἁμαρτίες μας παραμένουν ἀτιμώρητες, κι ἀντί νά συνέλθουμε καί νά δοῦμε τήν ἀνοχή τοῦ Θεοῦ ὡς προσφορά εὐκαιρίας νά μετανοήσουμε, παραμένουμε ἀμετανόητοι. Καί παίζουμε, τρόπον τινά, μέ τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ.

● Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ εἶναι γεγονός, ἀλλά γιά ὅσους ἐλκύουν τό ἔλεος. Καί τό ἔλεος τό ἐλκύουν οἱ ταπεινοί. Καί ταπεινός εἶναι ἐκεῖνος, πού δέχεται τήν ἁμαρτωλότητα καί τήν ἀναξιοποίητά του καί ἀγωνίζεται μέ τή χάρι τοῦ Θεοῦ. Ταπεινός δέν εἶναι ἐκεῖνος, πού νομίζει, ὅτι αὐτός ἀποκλείεται νά πέσῃ, ἔστω κι ἂν πέσουν ὅλοι (Ματθ. κστ' 31).

● Τό ἔλεος τοῦ Θεοῦ στερεῦει ἐκεῖ, πού ἐπικρατεῖ ἡ ἀμετανοησία, ἡ σκληροκαρδία καί ἡ προκλητική ἀσέβεια. Τότε φαίνεται ὁ Θεός, σάν νά μή μᾶς λυπᾶται. Κι ἔχουμε τόσες περιπτώσεις παραδειγματικῆς τιμωρίας τοῦ Θεοῦ. Ἄν δέν λυπήθηκε τούς Ἰσραηλίτες, πού ἐθεωροῦντο παιδιά Του, θά λυπηθῆ ἐμᾶς, πού μᾶς πῆρε ἀπό μακρὰ καί μᾶς ἔφερε κοντά Του; Αὐτό τονίζει στόν ἐπόμενο στίχο τῆς Ἐπιστολῆς ὁ Παῦλος: «Εἰ γάρ ὁ Θεός τῶν κατὰ

φύσιν κλάδων οὐκ ἐφείσατο, μήπως οὐδέ σου φείσεται» (Ρωμ. ια΄ 21). Δηλαδή: Ἄφοῦ ὁ Θεός δέν λυπήθηκε τούς φυσικούς κλάδους, ἴσως καί σένα δέν θά σέ λυπηθῇ.

Οἱ Ἰουδαῖοι βρέθηκαν μέσα στόν περίβολο τοῦ λαοῦ τοῦ Θεοῦ, ὅπως ὁ Ἄδὰμ βρέθηκε μέσα στόν περίβολο τῆς Ἐδέμ. Ὅπως ἡ φυσική θέσις τοῦ Ἄδὰμ, χωρίς καθόλου αὐτός νά κοπιάσῃ, ἦταν ὁ παράδεισος, ἔτσι ἡ φυσική θέσις τῶν Ἰσραηλιτῶν ἦταν ὁ κῶρος τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης, πού ἦταν ἕνας μικρός παράδεισος, ἐν συγκρίσει μέ τή γύρω κόλασι τῆς εἰδωλολατρίας.

● Ὁ Θεός δέν λυπήθηκε τό πρωτόπλαστο παιδί του, τόν Ἄδὰμ, καί τόν ἐξώρισε, λόγω τῆς παρακοῆς. Ὁ Θεός δέν λυπήθηκε τό πρῶτο ἀγγελικό τάγμα καί τό ἄφησε νά πέσῃ στά τάρταρα, λόγω τῆς οἰήσεως. Ὁ Θεός δέν λυπήθηκε τά Σόδομα καί τή Γόμορρα καί τιμωρήθηκαν μέ ὀλική καταστροφή, λόγω τῆς διαφθορᾶς καί διαστροφῆς τους (ἰδέ καί Β΄ Πέτρ. β΄ 4-6). Ὁ Θεός δέν λυπήθηκε τούς Ἰσραηλίτες, ἀπό τούς ὁποίους προῆλθε καί ὁ Χριστός «κατά σάρκα», καί τούς ἄφησε ἔξω ἀπό τή χάρι Του, λόγω τῆς ἀπιστίας τους. Δέν σκέπεσαι, λοιπόν, *«μήπως οὐδέ σου φείσεται»* (στ. 21);

● Ὁ Θεός ξέρει ν' ἀγαπᾷ, ἀλλά ξέρει καί μέ δικαιοσύνη νά κρίνῃ. *«Ὅϊδε Κύριος ἐκ πειρασμοῦ εὐσεβεῖς ρύεσθαι, ἀδίκους δέ εἰς ἡμέραν κρίσεως κολαζομένους τηρεῖν»* (Β΄ Πέτρ. β΄ 9). Ὁ Θεός εἶναι ἀμερόληπτος καί στήν ἀγάπη, ἀλλά καί στή δικαιοσύνη. Δίνει ἴσες εὐκαιρίες σωτηρίας σέ ὅλους. Ἔτσι ἐξηγεῖται αὐτό, πού λέει στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος, ὅτι ὁ Θεός εἶναι καί χρηστότητα καί ἀποτομία: *«Ἴδε οὖν χρηστότητα καί ἀποτομίαν Θεοῦ, ἐπί μέν τούς πεσόντας ἀποτομίαν, ἐπί δέ σέ χρηστότητα, ἐάν ἐπιμείνης τῇ χρηστότητι ἐπεὶ καί σύ ἐκκοπήσῃ»* (Ρωμ. ια΄ 22). Δηλαδή: Κοίτα τήν καλωσύνη, ἀλλά καί τήν αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ. Στούς Ἰουδαίους, πού ἔπασαν, ἔδειξε τήν αὐστηρότητα. Σέ σένα τήν καλωσύνη, ἂν βέβαια παραμείνης στό καλό. Διαφορετικά καί σὺ θά ἀποκοπῇς.

● Χρηστότης ὁ Θεός. Γεμᾶτος καλωσύνης. Ἀλλά γιά ποιούς; Γι' αὐτούς, πού πιστεύουν στή χρηστότητα τοῦ Σταυροῦ, πού εἶναι ἡ ὑψίστη καλωσύνη. Γι' αὐτούς, πού δέν ἐκμε-

ταλλεύονται, ἀλλά στηρίζονται στή χρηστότητα. Γι' αὐτούς, πού δέν «καταφρονοῦν» τήν χρηστότητα (Ρωμ. β΄ 4). Βρισκόμεθα κοντά στόν Θεό, διότι Ἐκεῖνος τό θέλει, ἀλλά καί διότι κι ἐμεῖς πιστεύουμε, ὅτι μακρὰ Του δέν μπορούμε νά ζήσουμε. Στηριζόμεθα στή χρηστότητα, στήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἄν θελήσουμε νά ξεφύγουμε ἀπό τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ καί νά στηρίζουμε τό οἰκοδόμημά μας στίς δικές μας δυνάμεις, στό δικό μας «ἐγώ», τότε μόνοι μας ξεκόβουμε τόν ἑαυτό μας. Τότε τί θέσι τῆς χρηστότητας τήν παίρνει ἡ ἀποτομία.

● Καί ἀποτομία ὁ Θεός! Δέν εἶναι ἀποτομὸς σ' ὅσους πέφτουν ἀπλῶς σέ ἁμαρτήματα. Διότι, ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει καθημερινὰ θά λειτουργοῦσε τό ξίφος τῆς τιμωρίας Του. Ἐδῶ ὡς *«πεσόντας»* ὁ Παῦλος ἐννοεῖ τούς ἀσεβεῖς αὐτούς, πού ἐγείρουν θρασεῖα κεφαλῇ ἔναντι τοῦ Θεοῦ καί προκαλοῦν θεοποιοῦντες τόν ἑαυτό τους. Ἀποτομία δέ εἶναι ἡ αὐστηρότητα τοῦ Θεοῦ, πού ἐδῶ, σ' αὐτή τή ζωὴ ἐκδηλώνεται στούς προκλητικά ἀσεβεῖς, ἐνῶ στήν ἄλλη ζωὴ θά εἶναι ἀμετάκλητη καί ἀμείλικτη.

Ἄς στηριζόμεθα στή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ. Λέει ὁ Χρυσόστομος: *«Ὅκ εἶπεν, ἴδε οὖν κατόρθωμα σόν, ἴδε οὖν πόνους σου, ἀλλά Θεοῦ φιλανθρωπίαν, δεικνύς, ὅτι τό πᾶν τῆς χάριτος τῆς ἄνωθεν γέγονε, καί παρασκευάζων τρέμειν. Ἡ γάρ ὑπόθεσις τῆς καυχίσεως, αὕτη σε ποιεῖτω δεδοικένα. Ἐπειδή γάρ χρηστός περί σέ γέγονεν ὁ δεσπότης, διά τοῦτο φοβοῦ· Ὅ γάρ ἀκίνητά σοι μένει τά ἀγαθὰ, ἐάν ραθυμῆς ὥσπερ οὖν οὐδέ ἐκείνοις τά κακὰ, ἐάν μεταβάλλωνται»* (Ε.Π.Ε. 17,412). Μετάφρασις: Δέν εἶπε: Βλέπε τό κατόρθωμά σου, τούς κόπους σου. Ἀλλά εἶπε: Βλέπε τή φιλανθρωπία τοῦ Θεοῦ, δείκνοντάς, ὅτι τό πᾶν ὀφείλεται στή χάρι τοῦ Θεοῦ καί προετοιμάζοντάς τον νά τρέμῃ. Διότι αὐτό, γιά τό ὁποῖο καυχᾶσαι, αὐτό ἀκριβῶς νά σέ κᾶν νά φοβάσαι. Ἐπειδή, δηλαδή, ὁ Θεός φάνηκε ἀγαθός καί φιλανθρωπος σέ σένα, γι' αὐτό νά φοβάσαι. Τά ἀγαθὰ τοῦ Θεοῦ σέ σένα δέν εἶναι ἀμετακίνητα· μπορεῖ νά τά χάσῃς, ἂν δέν προσέχῃς καί δέν ἀγωνίζεσαι. Ὅπως κι ὅσοι σήμερα ἔχουν τά κακὰ, μπορεῖ αὔριο ν' ἀπολαμβάνουν χρηστότητα, ἐφ' ὅσον βέβαια ἀλλάξουν διάθεσι.

Δ.Γ.Α.

Τυφλός, πού φώτιζε «άνοικτομάτες»

† Βασίλειος Τσούπρας

Στίς 9 Μαΐου 2025 αναχώρησε για τούς ούρανους ό θεολόγος Βασίλειος Τσούπρας. Ήταν και κοινωνιολόγος, και ιδρυτής τής κινήσεως «Έπάλξεις» και φίλος τών τυφλών και άγωνιστής.

- Γεννήθηκε τό 1934 στήν Ήλεια. Τό 1947 από άτύχημα έχασε τό φως του. Δέν απέλπιστηκε. Μέ πίστι στόν Θεό και έπιμονή όχι μόνο σπούδασε και στό Πανεπιστήμιο Άθηνών, αλλά και ανέλαβε τήν προστασία τών τυφλών.

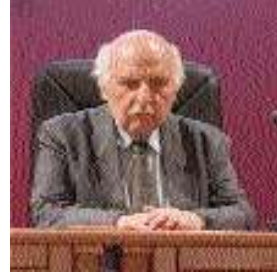
- Άγαπούσε τό κήρυγμα. Οί όμιλίες του χριστοκεντρικές, αλλά και κοινωνικές. Άσχολήθηκε μέ τήν πολιτική. Πρωτοστάτησε τό 1962 στόν Φοιτητικό Θεολογικό άγώνα.

- Τό 1964 νυμφεύτηκε τήν Γεωργία Καραβία και απέκτησε πέντε παιδιά. Τά παιδιά του τόν άκολούθησαν στή

χριστιανική ζωή και στούς ποικίλους άγώνες του. Στήν πορεία πός τήν αϊωνιότητα προηγήθηκε ή σύζυγός του και δύο από τά άγόρια του.

- Δέν γόγγυσε. Ή πίστις του άκλόνητη, ή έλπίδα του βεβαία, ή έπιμονή του θαυμαστή.

- Ός πολιτικός δέν πέτυχε νά μπή στή Βουλή. Ός πολίτης όμως τής Βασιλείας τών ούρανών θέλουμε νά πιστεύουμε, ότι άκουσε από τόν Κύριον τό «Εϋ, δουλε, άγαθέ και πιστέ, είσελθε είς τήν χαράν του Κυρίου σου». Στήν έπίγειο σκληρή ζωή του τά μάτια του σώματός του ζούσαν στό σκοτάδι. Μά τώρα «φως περιέλαμψεν αυτόν».

Μιά φωτογραφία από τά παλιά

Κατασκηνωτές του Άγίου Στεφάνου Περαώρας-Λουτρακίου τό 2002.

Ἐλεύθεροι ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἡ ἁμαρτία, τὸ ὄντως κακὸ

Ἦ οἰά θεωροῦνται καὶ ποιά εἶναι ὄντως κακά; Ὁ Μέγας Βασίλειος κάνει λόγο γιὰ τὰ νομιζόμενα κακά, ὅπως εἶναι οἱ ἀσθένειες, καὶ γιὰ τὰ ὄντως κακά, τὰ φύσει κακά. Αὐτὰ εἶναι οἱ ἁμαρτίες μας. «Τὸ κυρίως κακὸν ἢ ἁμαρτία, ὅπερ μάλιστά ἐστι τῆς τοῦ κακοῦ προσηγορίας ἄξιον. Τοῦτο ἐκ τῆς ἡμετέρας προαιρέσεως ἤρτηται» (Ε.Π.Ε. 7,100). Μετάφρασις: Ἐνα εἶναι τὸ κυρίως κακὸ, πού ἀρμόζει νὰ λέγεται κακὸ, ἢ ἁμαρτία. Καὶ αὐτὴ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴ δική μας βούλησι.

- Ἀπὸ ποῦ ξεκινᾶ ἡ ἁμαρτία; Ἀσφαλῶς ὄχι ἀπὸ πάνω, δηλαδὴ ἀπὸ τὸν Θεό. Ξεκινᾶ ἀπὸ μέσα, ἀπὸ τὴν προαίρεσί μας. Ἀπὸ τὸ αὐτεξούσιο. Ἀπὸ τὴν κακὴ χρῆσι τῆς ἐλευθερίας μας.

- Ποῦ καταλήγει ἡ ἁμαρτία; Κάποιο πρᾶγμα ἢ κάποιο γεγονός λογίζεται κακὸ ἢ ὄχι ἀπὸ τὸ ἀποτέλεσμα, πού παράγει.

- Οἱ δοκιμασίες, πού ἐμεῖς θεωροῦμε κακὸ καὶ θρηνοῦμε γι' αὐτές, παράγουν ὡς καρπὸ τὴ σωτηρία μας.

- Οἱ ἁμαρτίες, πού κάποτε δέν τίς θεωροῦμε σπουδαία ὑπόθεσι καὶ δέν θρηνοῦμε γι' αὐτές, ἔχουν ὡς καρπὸ τὴν ἀπώλεια, τὴν αἰώνια κόλασι.

«Τὸ ὄντως κακὸν ἢ ἁμαρτία, ἧς τὸ τέλος ἀπώλεια. Τὸ δοκοῦν κακὸν διὰ τὸ τῆς αἰσθήσεως ἀλγεινόν, ἀ-

γαθοῦ δέ δύναμιν ἔχει, ὡς αἱ κακώσεις, αἱ πρὸς ἀποχὴν τῆς ἁμαρτίας ἐπαγόμεναι, ὧν οἱ καρποὶ σωτηρία ψυχῶν αἰώνιος» (Μέγας Βασίλειος. Ε.Π.Ε. 7,104). Μετάφρασις: Τὸ πραγματικῶς κακὸ εἶναι ἡ ἁμαρτία. Τὸ τέλος τῆς εἶναι ἡ καταστροφή. Αὐτό, πού φαίνεται κακὸ, λόγω τοῦ πόνου πού προκαλεῖ, ὅπως εἶναι οἱ σωματικές κακώσεις, μᾶς ἀποτρέπει ἀπὸ τὴν ἁμαρτία. Καρπὸς τῶν σωματικῶν πόνων καὶ θλίψεων εἶναι ἡ αἰώνιος σωτηρία τῆς ψυχῆς.

- Σκοπὸς τοῦ Δικαίου Κριτοῦ δέν εἶναι νὰ μᾶς καταδικάσῃ, ἀλλὰ νὰ μᾶς ἀπαλλάξῃ πάσης κατηγορίας. Δέν ἤλθε ὁ Χριστὸς νὰ κρίνῃ, ἀλλὰ νὰ σώσῃ τὸν κόσμον (Ἰωάν. ιβ' 47). Ἄρκει νὰ μὴν ἀπολογηθοῦμε ὑπὲρ τῆς ἁμαρτίας μας, ἀλλὰ νὰ ἐκζητήσουμε τὴ χάρι Του γιὰ τίς ἁμαρτίες μας. Ἐνας καὶ μόνον μπορεῖ νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ συνηγόρου πρὸς ἀπαλλαγὴ μας ἀπὸ τὴν ἔνοχο συνείδησι: Ἡ μετάνοια.

- Ἄς κάνουμε ἀρχὴ μετανόιας. Ἄς πάρουμε τὴν ἡρωικὴ ἀπόφασιν νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν ἐλευθερία μας! Ναι, τὴν ἐλευθερία μας τὴν ἔχουμε δεσμεύσει. Ὑπολείμματα ἐλευθερίας μᾶς ἔχουν ἀπομείνει. Τὴ θέσι τῆς ἐλευθερίας τὴν ἔχουμε παραδώσει στὴν ἐξάρτησι. Εἴμαστε ἄτομα ἐξαρτημένα στὰ ἀμαρτωλά μας πάθη.

- Ἄς σπάσουμε τὰ δεσμὰ.

- Ἄς γίνουμε νέοι ἄνθρωποι. Ἐλεύθεροι! Ἐλεύθεροι δοῦλοι τοῦ Ἰη-

σου Χριστού, του Θεού της ελευθερίας, της απεξαρτήσεως, της αγάπης.

Άγγελούδια στα σκουπίδια!

Θεός του Ούρανοῦ χαρίζει κάθε τόσο ένα **μικρό άγγελούδι**, για να παίξει στη γῆ, για να μορφωθῆ σε σχολεῖο, για να καταστῆ ὠραῖο κοινωνικό πρόσωπο καὶ ἅγιος ἐτοιμαζόμενος να φτερουγίσῃ στήν αἰώνια ζωή.

- Τά μικρά άγγελούδια, τά **κυφορούμενα** βρέφη, ἀποτελοῦν τά πιό γλυκά προσωπάκια, πού ὁμορφαίνουν τή γειτονιά μας. Τό κλάμα τους εἶναι τό πιό ὠραῖο «ὠσαννά» γιά τήν ὑποδοχή, πού τους ἐπεφύλαξε Ἐκεῖνος πού τά ἔστειλε.

- Ἡ φωλίτσα τῆς κυφορίας τους, ἡ διαρκῶς ἐξογκουμένη μητρική κοιλία, πού ὅλο καί φουσκώνει, εἶναι ἡ πιό ζεστή ἀγκαλιά ἀσφαλείας τῶν βρεφῶν καὶ τῶν νηπίων.

- Ἡ **στοργική μανούλα**, πού μέ ὑπομονή καὶ κρυφή χαρά βλέπει τό θεϊκό της δῶρο να μεγαλώνῃ καὶ να ἐτοιμάζεται να πέσῃ στήν ἀγκαλιά της καὶ να ρουφήξῃ ἀπό τό εὐλογημένο της στῆθος

τό γάλα, ὅλο καί περισσότερο ἰκετεύει τόν Κύριο τῶν ἀγγέλων καὶ τῶν παιδιῶν να τῆς εὐλογῆ τό σπλάγχνο της, ἢ μᾶλλον τούς πολλούς καρπούς τῆς κοιλίας της.

- Εἶναι ὅλες οἱ **μητέρες στοργικές** γιά τά θεόσδοτα δῶρα, γιά τά παιδιά τῆς πολυτεκνίας, πού σάν σπουργιτάκια «τιτιβίζουν» καὶ τρέχουν γελαστά; Ἄν ἦσαν τέτοιες ὅλες οἱ μητέρες, ἀλλά καὶ οἱ πατέρες, ὄχι μόνο δέν θά εἶχαμε ἔλλειψι παιδιῶν στήν Πατρίδα μας, ἀλλά καὶ θά ἦσαν γεμάτα τά σπίτια ἀπό παιδικές χαρούμενες φωνές.

- Γράφονται τά παραπάνω, γιατί ἐδῶ καὶ δεκάδες χρόνια στόν τόπο μας τά παιδιά ἀποτελοῦν τούς **ἀνεπιθύμητους ἐπισκέπτες** μέσα στα ἑλληνικά σπίτια.

—Σαλόνια ἔχουμε. Παιδάκια δέν ἔχουμε.

—Βίλλες ἔχουμε. Ἐνοίκους δέν ἔχουμε. Ὑπάρχουν πολλά, τά περισσότερα κομψότατα διαμερίσματα, πού ἔχουν ὅλα τά «κομφόρ», ἀλλά παιδιά δέν ἔχουν. Δέν θέλησαν ν' ἀποκτήσουν.

—Ὑπάρχουν πολυτελέστατα αὐτοκίνητα. Παιδιά δέν ὑπάρχουν.

—Ὑπάρχει χλιδή καὶ πολυτέλεια. Ἄλλ' ὁμορφιά ζωῆς δέν ὑπάρχει.

- Καὶ τό χειρότερο:

1. Καθημερινά κυφορούμενα βρέφη, ἀντί να προχωρήσῃ στήν ἐγκυμοσύνη ἢ ὁμορφῇ ὑπαρξί τους, «προσφέρονται» σέ ἐγκληματικά χέρια **«ἐκτρωσιολόγων»**. Φονεύονται, πολτοποιοῦνται μέ τήν ἐκτρωσι καὶ τό ἤδη σχηματισμένο σωματάκι τους πετιέται σέ ὑπόνομο ἢ σέ σκουπίδια!!!

2. Καθημερινά ἀκοῦμε να χάνωνται άγγελούδια, μωρά καὶ βρέφη. Τελικά πού ἐντοπίζονται; Στόν κάδο τῶν **σκουπιδιῶν!** Μιά βρώμικη σακκούλα μέ τό ζωντανό άγγελούδι μέσα, πετιέται σάν λεμονόκουπα στόν σκουπιδοντενεκέ!

Κάποτε ένα μωρουδίστικο κλάμα ἢ σίρισμα προδίδει τή βρωμοφυλακή

ΙΩΑΝΝΗΣ ὁ ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ἰδιοκτήτης: Σύλλογος «Ἰωάννης ὁ Βαπτιστής»

Ὑπεύθυνος ἐκδόσεως: Ἄγγελ. Μπότζιου

Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Ἀθήνα

www.ioannsvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 6936941857

e-mail: info@ioannsvaptistis.gr

Ὑπεύθυνος Τυπογραφείου:

Β. Μπουζάλας. Ἄγ. Ἀναργύρων 4,

18542 Περιστέρι

Ἐτησία συνδρομή:

Ἐσωτερικοῦ 10 €. Κύπρου 20 €.

Ἐξωτερ.: Εὐρώπης 20 €. Ἀμερικῆς: δολ. 25.

Καναδᾶ καὶ Αὐστραλίας: δολλάρια 30.

Ἐπιταγές καὶ ἐπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Ἀθήνα.

πού τ'όρριξαν ἄσπλαχνοι γονεῖς, ἢ καί μόνο μιά ἀπαίσια μάνα, πού ἔχουν πρό πολλοῦ σταματήσει οἱ παλμοί τῆς **μητρικῆς καρδιάς** τῆς!

3. Τρομοκράτες τῶν διαφόρων πολεμικῶν συρράξεων μαζεύουν σέ φορηγὰ τὰ βρέφη πού τὰ σκότωσαν οἱ ὀβίδες τους.

- Ἄγγελοι τοῦ Οὐρανοῦ, σεῖς πού ἐμφανισθήκατε ἐπανειλημμένως στόν Ἰωσήφ γιά τή διάσωσι τοῦ **Θείου Βρέφους**, ἀπλώστε τὰ φτερά σας καί ἀγκαλιάστε τὰ βρέφη τῆς εὐλογημένης κηρύσεως, τὰ μωρά τῆς φτωχεῖας οἰκογένειας, τὰ νήπια τῆς παιδικῆς χαρᾶς, τὰ σχολιάρικα παιδιά, τούς μαθητές καί τίς μαθήτριες!

- Τά παιδιά εἶναι στολίδια, δέν εἶναι σκουπίδια. Τά παιδιά θέλουν ἀγάπη, δέν τούς μαθαίνουμε τό κακό καί τή βία. Τά παιδιά εἶναι ὁ θησαυρός μας.

—Χριστέ! Εἶσαι γιά ὅλους μας Σωτήρας. Μά Σέ παρακαλοῦμε: **Σῶζε τὰ παιδιά**. Μέ τή δύναμί Σου, ἄπλωσε τὰ χέρια Σου καί φώναξε ξανά:

—**Ἄφήστε τὰ παιδιά νά ζήσουν! Ἄφήστε τὰ παιδιά νά ἔρθουν κοντά μου! Εἶναι δικά μου! Εἶναι τὰ τάγματα τῶν ἀγγέλων μου στή γῆ!**

Φιέστες ἢ Ὁρθόδοξη λατρεία;

Ἐἄποτε οἱ πιστοί συνάγονταν στό μυστήριο τῆς **θείας Εὐχαριστίας**, ἄκουγαν μέ προσοχή τὰ λεγόμενα καί τὰ ψαλλόμενα, προσεύχονταν μέ τό νοῦ καί τήν καρδιά τους (Α' Κορ. ιδ' 15), παρακολουθοῦσαν μέ ἀπόλυτη εὐλάβεια τή θεία Λειτουργία, μέ τίς ὑπέροχες εὐχές τῆς, τό Ἀποστολικό καί τό Εὐαγγελικό ἀνάγνωσμα, τό καλοδουλεμένο κήρυγμα. Καί ἀφοῦ προσέρχονταν στό **Ἅγιο Ποτήριο** καί κοινωνοῦσαν «*μετά φόβου καί πίστεως*», περίμεναν τό τελευταῖο δῶρο τῆς παρουσίας τους μέσα στό Ναό.

- Ποιό τό τελευταῖο δῶρο, πού τό ἔπαιρναν μέ λαχτάρια, καί ἔβγαίνουν ἀπό τόν «ἅγιον οἶκον» μέ **χαρά καί εὐφροσύνη**; Δυστυχῶς οὔτε αὐτό τό ἀκροτελεύτιο δῶρο προσφέρεται στούς εὐσεβεῖς ὀρθόδοξους. Καί αὐτό τό δῶρο εἶναι ἡ ἀκροτελεύτια εὐχή τοῦ λειτουργοῦ πρός τὰ μέλη τῆς ἱερῆς συνάξεως:

*«Τό πλήρωμα τοῦ νόμου
καί τῶν προφητῶν,
Αὐτός ὑπάρχων Χριστός ὁ Θεός,
ὁ πληρώσας πᾶσαν
τήν πατρικήν οἰκονομίαν,
πλήρωσον χαρᾶς καί εὐφροσύνης
τάς καρδίας ἡμῶν,
πάντοτε νῦν καί αἰεὶ
καί εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰῶνων.
Ἄμήν».*

- Εἶναι σωστό αὐτό πού τὰ τελευταῖα χρόνια παρατηρεῖται; Τό ὅτι, δηλαδή, ὑπεισηλθάν στην κατανυκτική προσευχή τῆς λατρείας, ἐπιδεικτικά, κοσμικά καί τοπολατρικά μαγικά πράγματα;

Συγκεκριμένα:

- Γιατί ἡ Κυριακή ἡμέρα ἔχασε παντελῶς τόν **ἀναστάσιμο** χαρακτήρα τῆς; Τί δουλειά ἔχουν μνημόσυνα, ἀρτοκλασίες, φανουρόπιπτες κ.ἄ. μέσα στήν ἀναστάσιμη Κυριακάτικη λειτουργία;

- Γιατί βγήκαν ἀπό τίς κρύπτες τους **ἄγια λείψανα** καί τὰ περιφέρουν σέ ὀλόχρυσες «κοῦτες» καί κάνουν μέ αὐτά κοσμικές λιτανεύσεις;

- Γιατί σέ ἑορταζομένους Ναούς καί σέ ἐπετείους ἐπισκοπικές νά συνάγονται τόσοι **ἐπίσκοποι καί μητροπολίτες**; Τί συνεισφέρουν στό θειότατο μυστήριο τῆς θείας Εὐχαριστίας; Οὔτε μία ἐκφώνησι δέν προλαβαίνουν νά ποῦν. Τό μόνο πού δείχνουν μέ τήν παρουσία τους εἶναι τὰ ἐπιδεικτικά **ἄμφια** καί οἱ ἐπιδεικτικές τους **φῆμες**.

Οἱ ἴδιοι θά μπορούσαν νά ἐπισκεφθοῦν ταπεινά νάο χωριοῦ ἢ κωμοπόλεως τῆς ἐπαρχίας τους καί νά ποῦν λίγα λόγια οἰκοδομῆς καί ἐν Χριστῷ ὁμολογίας.

• Γιατί κάθε τόσο νά κατεβάζουν από μοναστήρια *εικόνες τῆς Θεοτόκου*. Δέν ἔχει κάθε Ναός, καί μάλιστα στό τέμπλο του εικόνα τῆς Παναγίας;

• Γιατί σέ κάθε εὐκαιρία τοπικοῦ ἑορτασμοῦ νά καλοῦνται παιδιά μέ τοπικές στολές, προκειμένου νά ὑποδεχτοῦν κυρίως τούς «ἀρχιερεῖς»; Καί γιατί οἱ *πρωτοκαθεδρεῖς* θά εἶναι πάντοτε τῶν λεγομένων ἐπισήμων;

• Καί γιατί τελικά γιά κάθε πολυαρχιερατικό ἔσπερινό νά χρειάζονται 69 φωτογραφίες (!) καί γιά μία πολυαρχιερατική λειτουργία νά ἀνεβαίνουν στά sites 223 φωτογραφίες;

Γιά τόν ἀπόστολο Πέτρο

Τήν ἴδια νύκτα ὁ Πέτρος καί ἔπεσε καί σηκώθηκε. Πῶς καί μέ ποιό τρόπο; Ἄφου ἔκλαφε καί θρήνησε γοερῶς. Ἦ, καλύτερα, δέν ἔκλαφε ἀπλῶς, ἀλλ' ἔκλαφε πικρῶς. Πόσο μεγάλη ἦταν ἡ δύναμις ἐκείνη τῶν δακρύων, κανένας λόγος δέν θά μπορέση νά παραστήση. Τό δείχνει ὅμως ἡ ἔκβασις τῶν πραγμάτων (Ε.Π.Ε. 30,190).

Γιά τόν ἀπόστολο Παῦλο

Μπόρεσε τό δάκρυ νά συντρίψῃ τή δυνατή ψυχή τοῦ Παύλου; Βεβαιότατα, ἀπαντᾷ ὁ ἴδιος. Ὅλα τά ἀντέχω, ἐκτός ἀπό τήν ἀγάπη, πού μπροστά της λυγίζω. Μέ καταβάλλει καί μέ νικᾷ. Ἡ ἄβυσσος τῶν ὑδάτων δέν συνέτριψε τόν Παῦλο· τόν συνέτριψαν τά λίγα δάκρυα (Ε.Π.Ε. 22,442).

Ὅσοι μποροῦν, ἄς στείλουν τά 10 εὐρώ καί γιά τό 2025

Οἱ φίλοι ἀναγνώστες ἄς στείλουν τή συνδρομή (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2025.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: «**Βαπτιστής**», **Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἔξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα «**Βαπτιστής**» (χωρίς τή λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**

Πᾶμε κατασκίνωσι - Καλοκαίρι 2025

Στήν Περαχώρα-Λουτρακίου

Α' περίοδος: Ἀγόρια Γ -ΣΤ Δημοτικοῦ
1 - 9 Ἰουλίου (8 ἡμέρες)

Β' περίοδος: Ἀγόρια Γυμνασ.-Λυκείου
10 - 20 Ἰουλ. (10 ἡμέρες)

Γ' περίοδος: Κορίτσια Γυμνασ.-Λυκείου
21 Ἰουλ. - 3 Αὐγ. (11 ἡμέρες)

Διπλώσεις

Μέχρι 20 Ἰουνίου γιά τά ἀγόρια.

Μέχρι 30 Ἰουνίου γιά τά κορίτσια.

Τηλ. 2103212713 - 6936941857

2109765441

e-mail: **info@ioannisvaptistis.gr**

Ταχυδρομικῶς:

«**Βαπτιστής**»

Χριστοκοπίδου 12

10554 Ἀθήνα.

